

Sygn. akt I ACa 135/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Walentyna Łukomska-Drzymała (spr.)
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski
Protokolant	sekr.sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

o ustalenie nieważności uchwały

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. akt IX GC 290/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki J. G. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 135/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powództwo J. G. o ustalenie nieważności uchwały Zgromadzenia Wspólników pozwanej Spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (pkt I) i zasądził od powódki na rzecz pozwanej Spółki kwotę 2.377 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy swego rozstrzygnięcia:

Powódka J. G. i S. T. byli od 2001 roku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Posiadała ona 50,5 % udziałów a jej wspólnik 49,5% udziałów. Od 2010 roku wspólnicy pozostają w konflikcie.

W dniu 28 lipca 2010 roku S. T. wystąpił z powództwem przeciwko powódce o nakazanie jej złożenia oświadczenia woli w wykonaniu umowy przedwstępnej sprzedaży udziałów w pozwanej Spółce z dnia 3 sierpnia 2006 r., na mocy której S.

T. miał nabyć własność udziałów posiadanych przez powódkę. Sąd pierwszej instancji powództwo oddalił, sąd drugiej instancji powództwo uwzględnił i nakazał powódcę złożenie oświadczenia woli określonej treści o przeniesieniu udziałów. W sprawie tej wniesiono także skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego. Skarga nie została rozpoznana na dzień zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym. Równolegle toczy się też sprawa z powództwa J. G., przeciwko S. T. przed Sądem Rejonowym w Olsztynie o stwierdzenie nieważności w/w umowy przedwstępnej umowy sprzedaży udziałów zawartej w dniu 3 sierpnia 2006 r., sygn. akt (...).

Powódka w dniu 11 kwietnia 2012 roku została prawomocnie wykreślona jako (...) spółki (...) sp z o.o. z rejestru przedsiębiorców. Powódka utraciła atrybut współnika pozwanej Spółki.

Zaskarżoną uchwałą (...) z 4 maja 2012 roku nadzwyczajne zgromadzenie wspólników dokonało m. in. zmiany siedziby spółki, przedmiotu działalności oraz został podwyższony kapitał spółki z kwoty 100.000 zł do kwoty 250.000 zł. Udziały w podwyższonym kapitale objął w całości S. T..

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron i które zostały uznane przez sąd za wiarygodne. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, iż spór pomiędzy stronami nie dotyczył stanu faktycznego, który był niesporny, ale jego oceny prawnej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał żądanie pozwu ustalenia nieważności przedmiotowej uchwały za bezzasadne. Roszczenie procesowe sprowadzało się w niniejszej sprawie do ustalenia nieważności uchwały (...) z 4 maja 2012 roku NZW pozwanej Spółki na podstawie art. 189 kpc. Warunkiem dopuszczalności uwzględnienia powództwa z art. 189 kpc jest istnienie interesu prawnego po stronie powoda. Zdaniem Sądu Okręgowego powódka takiego interesu prawnego nie wykazała. Co więcej uwzględnienie powództwa we wskazanym trybie naruszałoby przepisy art. 252 i 250 ksh określającego tryb, zasady i terminy do zaskarżania uchwał organów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. W ocenie Sądu Okręgowego żądanie ustalenia nieważności w/w uchwały podlegało oddaleniu.

Po przywołaniu treści przepisu art. 252 § 1 ksh i art. 250 ksh Sąd Okręgowy stwierdził, iż powództwo o ustalenie z art. 189 kpc może wchodzić w rachubę jedynie wtedy, kiedy nie istnieje tryb szczególny do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy lub roszczenia. Stosowanie art. 189 kpc jest wyłączone do kwestii ustalenia nieważności uchwały w spółce z o.o. ze względu na treść cytowanego art. 252 § 1 ksh, zgodnie z którym „osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250 ksh, przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się”.

W oparciu o przywołane wyroki Sądu Apelacyjnego w Katowicach oraz Sądu Najwyższego, sąd pierwszej instancji stwierdził, że ze względu na pewność i bezpieczeństwo obrotu ustawodawca przyjął konstrukcję, iż jedynym dowodem potwierdzającym istnienie skutku prawnego w postaci nieważności uchwały jest prawomocny wyrok sądowy uwzględniający powództwo określone w art. 252 § 1 ksh. Odmienny pogląd oznacza podważanie racji uzasadniających ustawowe ograniczenie legitymacji do wytoczenia m.in. tego powództwa, do których zalicza się niewątpliwie potrzebę ochrony pewności, stabilności i bezpieczeństwa obrotu.

Osoby trzecie inni niż wspólnicy mogą wykorzystywać mechanizm zarzutu nieważności uchwały. Oznacza to, że prawo do zaskarżania uchwał organów korporacyjnych w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością przysługuje tylko ściśle określonemu kręgowi podmiotów – między innymi wspólnikom spółki a nie każdemu uczestnikowi obrotu. Ustawodawca dodatkowo wyłączył możliwość stosowania w takich sprawach powództwa z art. 189 kpc, dając wyraz zasadzie, że przepis art. 252 ksh znajduje się w relacji *lex specialis* do normy z art. 189 kpc, który nie znajdzie w takiej sytuacji zastosowania i jest wprost wyłączony co do możliwości jego stosowania treścią art. 252 ksh.

Przenosząc to na realia niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy stwierdził, iż powódka nie ma legitymacji do zaskarżenia uchwały, gdyż przestała być współnikiem pozwanej Spółki. Nie może skorzystać z legitymacji wynikającej z art. 189 kpc, gdyż stosowanie tego przepisu w trybie zaskarżania uchwał jest wyłączone wprost przez art. 252 ksh. Nie posiada też interesu prawnego do zaskarżenia uchwały w trybie art. 189 kpc, jako, że ten tryb reguluje szczególnie przepis art. 252 ksh. Sąd Okręgowy powołał także poglądy przedstawicieli doktryny, którzy również wyrażają pogląd, że w/w regulacja nie tylko wyłącza zastosowanie art. 189 kpc w przypadku wytoczenia powództwa przez osobę uprawnioną w myśl art. 250 ksh, lecz także nie pozwala na wytoczenie powództwa ustalającego przez każdego, kto ma w tym interes prawny, tj. przez podmioty inne niż wymienione w art. 250 ksh. Osoba trzecia może podnosić zarzut nieważności uchwały w postępowaniu sądowym, i w ten sposób bronić się przed brakiem możliwości zaskarżenia uchwały.

Na obecnym etapie sprawy prawomocne zobowiązanie do zawarcia umowy przeniesienia udziałów, stwarza stan powagi osądzonej, który wiąże także podmioty trzecie i inne sądy co do ważności i skuteczności umowy przenoszącej udziały (art. 365 kpc). Wyrok sądu drugiej instancji jest prawomocny i wywołał skutek w postaci przejścia udziałów z powódki na S. T.. W tym zakresie orzeczenie sądu ukształtowało stan prawny, zgodnie z którym powódka przestała być współnikiem pozwanej Spółki. Powódka została także wykreślona jako udziałowiec spółki z Krajowego Rejestru Sądowego. Aktualny stan prawny i faktyczny jest klarowny i nie stwarza na rzecz powódki tytułu do kwestionowania decyzji podejmowanych przez organy spółki.

Sąd Okręgowy stwierdził również, że nawet gdyby skarga kasacyjna powódki zastała uwzględniona a umowa w ważny sposób nie przeniosłaby udziałów z powódki na S. T., to oznaczałoby to odzyskanie przez powódkę legitymacji do zaskarżenia uchwały w świetle art. 252 ksh i art. 250 ksh, natomiast nie miało by wpływu na dopuszczalność powództwa w trybie art. 189 kpc, rozpoznawanego w sprawie niniejszej. Ponadto, gdyby kwalifikować żądanie pozwu w oparciu o art. 252 ksh, to powódka nie miałaby w świetle

art. 250 ksh legitymacji do wytoczenia powództwa jako nie będąca obecnie współnikiem co jest niesporne. Z kolei, nawet gdyby przyjąć dopuszczalność wytaczania powództw na podstawie art. 189 kpc przez inne podmioty niż legitymowane w art. 250 ksh, to możliwy w tym przypadku zarzut obejścia prawa na podstawie art. 58 § 2 kc nie został wykazany. Powódka nie wskazała zarzutu naruszenia prawa, natomiast wskazała na zarzut naruszenia zasad współzycia społecznego z art. 58 § 2 kc. Postępowanie dowodowe nie dostarczyło jednak dowodów na rzecz wskazywanej tezy o naruszeniu zasad współzycia społecznego. Nie wskazano okoliczności sprzecznych z zasadami współzycia społecznego, które czyniłyby podjętą uchwałę nieważną. Uchwałę podjęło zgromadzenie współników, którego skład nie budzi wątpliwości i ma prawo do decyzji właścicielskich jakim jest podwyższenie kapitału zakładowego i pokrycie go wniesionym wkładem w zamian za uzyskanie udziałów

w podwyższonym kapitale. Nie wskazano jakie zasady lub zasadę współzycia społecznego naruszono. Wskazując orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy wskazał, iż w judykaturze utrwalony jest pogląd, że zarzut nieważności czynności prawnej z powodu sprzeczności jej treści lub celu

z zasadami współzycia społecznego nie może polegać na powołaniu się ogólnie na bliżej nieokreślone zasady współzycia społecznego, lecz wymaga wskazania, jaka konkretna zasada współzycia społecznego została naruszona. Sąd Najwyższy w najnowszym orzecznictwie, wskazał że przepis art. 58 § 2 kc przewiduje nieważność czynności prawnej w razie jej sprzeczności

z konkretnymi zasadami współzycia społecznego. Do takiej oceny czynności prawnej może dojść ze względu na cel, do którego osiągnięcia czynność zmierza, rażąco krzywdzące działanie jednej ze stron, zachowanie nieuczciwe, nielojalne lub naruszające interesy osób trzecich. Konieczne jest dokonanie wartościowania zachowania z konkretnymi zasadami współzycia społecznego

w kontekście skutku prawnego (wyr. SN z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 261/10, Lex nr 784986). Reasumując Sąd Okręgowy uznał, iż nie wskazano oraz nie wykazano, jakie to zasady współzycia społecznego zostały naruszone poprzez uchwalenie zaskarżonej uchwały.

Z przedstawionych względów i na mocy w/w przepisów Sąd Okręgowy uznał powództwo za bezzasadne i je oddalił. Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 98 § 1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka J. G. zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 189 kpc poprzez błędną jego wykładnię i w konsekwencji przyjęcie, iż powódka nie posiada interesu prawnego w zaskarżeniu uchwały (...) NZW (...) sp. z o.o. z dnia 4 maja 2012 r.;
2. art. 58 § 1 i § 2 kc poprzez przyjęcie, iż uchwała (...) NZW (...) sp. z o.o. z dnia 4 maja 2012 r. nie miała na celu obejścia ustawy oraz nie naruszyła zasad współzycia społecznego.

Wskazując na przedstawione zarzuty skarżąca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w pierwszej i drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera ona trafnych zarzutów pozwalających na uwzględnienie jej wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

Na wstępie stwierdzić należy, iż ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny sprawy jest prawidłowy, nie jest też przez stronę skarżącą kwestionowany. Daje to wszelkie podstawy do uznania tych ustaleń za własne przez Sąd Apelacyjny. Ustalenia te wymagają jedynie uzupełnienia przez stwierdzenie, iż wyrokiem z dnia 21 lutego 2013 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28 lutego 2012 r. (sygn. akt (...)) dotyczący zobowiązania J. G. do złożenia oświadczenia woli przenoszącego własność udziałów w pozwanej Spółce i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania /k.185/. Jednakże okoliczność ta nie ma wpływu na odmienną ocenę zasadności zgłoszonego w pozwie roszczenia.

Spór w sprawie dotyczy przede wszystkim kwestii dopuszczalności wytoczenia powództwa o ustalenie nieważności w trybie art. 189 kpc jako środka właściwego do zaskarżenia uchwał organów spółek kapitałowych.

W uzasadnieniu przywołanej przez Sąd Okręgowy uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 1 marca 2007 r. sygn. III CZP 94/06 (dotyczącej legitymacji do wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą osoby odwołanej ze składu zarządu) Sąd ten odniósł się do kwestii zakresu zastosowania art. 189 kpc jako podstawy atakowania uchwał zgromadzenia wspólników (akcjonariuszy), wyrażając pogląd o wyłączeniu możliwości stosowania w takim przypadku art. 189 kpc. W głosie do tego orzeczenia jej autor wskazał, iż ustawodawca, regulując w kodeksie spółek handlowych instytucję zaskarżania uchwał zgromadzeń wspólników (akcjonariuszy), podjął próbę ustawowego rozwiązania wątpliwości związanych ze stosowaniem art. 189 kpc. Przede wszystkim więc wprowadzono zróżnicowanie na uchwały, które zostały ważnie podjęte, ale ze względu na ich sprzeczność z umową spółki (statutem) lub dobrymi obyczajami i jednocześnie godzenie w interes spółki bądź cel polegający na pokrzywdzeniu wspólnika (akcjonariusza) podlegać mogą uchynieniu przez sąd w drodze orzeczenia konstytucyjnego, oraz uchwały, które ze względu na ich sprzeczność z prawem w zasadzie są nieważne z mocy prawa, a rolą sądu w tym wypadku jest jedynie stwierdzenie ich nieważności w drodze orzeczenia, mającego charakter deklaratoryjny. Z natury rzeczy zastosowanie art. 189 kpc wyłączone zostało

w stosunku do uchwał, których uchynienie wymaga wcześniejszego konstytucyjnego orzeczenia sądu. Brak takiego orzeczenia powoduje bowiem, że uchwała pozostaje w obrocie i wywołuje wszystkie przewidziane dla niej skutki prawne. Natomiast w odniesieniu do uchwał sprzecznych z prawem, regulując drogę prawną stwierdzania ich nieważności, ustawodawca wyraźnie zastrzegł (odpowiednio w art. 252 § 1 ksh w odniesieniu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz w art. 425 § 1 ksh w odniesieniu do spółki akcyjnej), że przepisu art. 189 kpc nie stosuje się. Ta - w miarę prosta wydawałoby się - regulacja nie rozwiązała niestety wszystkich wątpliwości. Pojawić się może pytanie, do którego nawiązał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu głosowanej uchwały, czy ograniczenie zastosowania przepisu art. 189 kpc odnosi się wyłącznie do tych podmiotów, którym zgodnie z przepisami kodeksu spółek handlowych przysługuje legitymacja czynna do domagania się stwierdzenia nieważności uchwały, czy też do wszystkich podmiotów, którym w myśl przepisu art. 189 kpc takie roszczenie o ustalenie mogłoby przysługiwać, to jest w stosunku do wszystkich osób,

które byłyby w stanie wykazać interes prawny w wystąpieniu z takim roszczeniem. W tej kwestii Sąd Najwyższy zajął stanowisko, w myśl którego dopuszczalność stosowania art. 189 kpc w odniesieniu do powództw o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników została wyłączona generalnie. Tym samym Sąd Najwyższy uznał za niewłaściwe traktowanie zawartego w art. 252 § 1 ksh wyłączenia stosowania art. 189 kpc jako ograniczonego podmiotowo jedynie do osób wymienionych w art. 250 ksh. Aprobując pogląd wyrażony w omawianej uchwale glosator stwierdził także, że wyłączenie stosowania przepisu art. 189 kpc, o którym mowa w przepisach kodeksu spółek handlowych, dotyczy wyłącznie postępowania mającego na celu stwierdzenie istnienia bądź nieistnienia uchwały zgromadzenia wspólników (akcjonariuszy). W tym zakresie wyłącznie dostępna jest droga przewidziana w przepisach kodeksu spółek handlowych. Nie dotyczy to jednak możliwości domagania się przez osoby mające w tym interes prawny ustalenia przez sąd w trybie art. 189 kpc, że uchwała, choć podjęta, nie wywołuje zamierzonych w niej skutków prawnych, a zatem dopuścił możliwość stosowania art. 189 kpc (Witold Jurcewicz, Glosa 2008/1/28-46).

Poza poglądami doktryny przywołanymi przez Sąd Okręgowy można także wskazać na stanowisko wyrażone np. przez Zbigniewa Kwaśniewskiego

i Eryka Chowaniec Sieniawskiego (Zaskarżania uchwał zgromadzeń spółek kapitałowych – Przegląd Sądowy, Nr 11-12 z 2006 r., str. 16-17). Stwierdzili oni, że wyłączenie stosowania art. 189 kpc, zawarte w art. 252 § 1 kpc, jako podstawy do wystąpienia z powództwem o stwierdzenie nieważności uchwały organu spółki jest uzasadnione szczególną regulacją zawartą w przepisach kodeksu spółek handlowych przewidującą ograniczenia podmiotowe i czasowe wytaczania tego powództwa. Ten ustawowy zakaz zdaje się oznaczać, wyłączenie możliwości korzystania z powództwa o ustalenie, ale tylko

w podmiotowym i przedmiotowym zakresie wyznaczonym hipotezami norm wymienionych przepisów kodeksu spółek handlowych. Oznacza to, że powództwo takie nie może służyć wykorzystywaniu go do stwierdzenia nieważności wadliwej uchwały organu spółki, bo w tym przedmiocie przepisy kodeksu spółek handlowych zawierają wyczerpującą i zarazem szczególną regulację. Można więc bronić poglądu, że poza zakresem wyznaczonym hipotezami norm kodeksu spółek handlowych brak jest podstaw do wyłączenia stosowania art. 189 kpc, w sytuacji, gdy inny podmiot niż legitymowany

w kodeksie spółek handlowych do zaskarżenia uchwał, ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności takiej uchwały.

Kolejnym poglądem wyrażonym w omawianej jest pogląd, że wyłączenie art. 189 kpc odnosi się jedynie do uchwał sprzecznych z ustawą, które wymagają stwierdzenia nieważności w sposób wskazany w przepisach kodeksu spółek handlowych. Nie jest natomiast wyłączony w przypadku uchwały „nieistniejącej” będącej jedynie pozorem uchwały (Arkadiusz Gierat

w: Przegląd Sądowy Nr 11-12 z 2001 r., Zaskarżanie uchwał walnych zgromadzeń spółek kapitałowych w przepisach kodeksu spółek handlowych; wyroki SN z dnia: 12 maja 2006 r., sygn. V CSK 59/06, 4 stycznia 2007 r., sygn. III CSK 238/07, Pr. Spółek Nr 9/2008, s.55).

Przytoczenie przykładowe istniejących w doktrynie i orzecznictwie stanowisk wskazuje na brak ich jednolitości. Wątpliwości, jakie wywołuje stosowanie art. 189 kpc do zaskarżania uchwał organów spółek kapitałowych nie zostały jednoznacznie przesądzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Z prezentowanych jednak poglądów wynika, iż wykładnia art.189 kpc dokonana przez sąd, wyłączająca możliwość kwestionowania przedmiotowej uchwały przez wniesienie powództwa o ustalenie z art. 189 kpc przez osoby trzecie nie będące wspólnikami lub organami spółki jest prezentowana tak w orzecznictwie jak i doktrynie. Przedstawione wyżej poglądy, jednoznacznie wskazują też, że przepis art. 189 kpc nie ma zastosowania do zaskarżenia uchwał przez wspólników (por. Zb. Kwaśniewski – op. cit, co w zasadzie nie budzi wątpliwości). Można stwierdzić, iż przeważający jest pogląd, iż podmiotom wymienionym z art. 250 ksh nie przysługuje prawo kwestionowania uchwał organów spółek w drodze powództwa o ustalenie, a tylko w formie powództwa o stwierdzenie ich nieważności na podstawie art. 252 § 1 ksh.

W tej sytuacji zarzut naruszenia art. 189 kpc musi być uznany za chybiony. Oparcie rozstrzygnięcia na wykładni przepisów prawa, akceptowanej w doktrynie i orzecznictwie, nie może prowadzić do uznania, iż doszło do naruszenia tego przepisu. Podnieść też należy, iż uzasadnienie apelacji nie zawiera żadnych argumentów prawnych podważających zasadność stanowiska sądu pierwszej instancji. Skarżąca przedstawia jedynie własną ocenę stanu faktycznego i jego wpływ na jej sytuację w Spółce (która ostatecznie prawomocnie nie została przesądzona) nie przedstawiając argumentów prawnych, które prowadziłyby do podważenia argumentacji Sądu Okręgowego przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stwierdzenie braku legitymacji czynnej powódki czyni zbędnym rozważania o istnieniu interesu prawnego powódki.

Za nieuzasadniony należy uznać też zarzut naruszenia art. 58 § 1 i § 2 kc. W sytuacji uznania braku legitymacji powódki do wniesienia przedmiotowego powództwa ocena zasadności zgłoszonego w nim żądania jest w zasadzie bezprzedmiotowa, co przekłada się też na kwestię zarzutu naruszenia w/w przepisu, który nie dotyczy oceny istnienia legitymacji czynnej.

Ponieważ jednak Sąd Okręgowy odniósł się do kwestii zasadności powództwa, w aspekcie art. 58 § 1 i § 2 kc, podniesiony zarzut wymaga merytorycznej oceny. W tym zakresie wskazać należy, iż nawet uznanie dopuszczalności wytoczenia przez powódkę przedmiotowego powództwa nie mogło prowadzić do jego uwzględnienia. Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony przez sąd pierwszej instancji, iż powódka nie wykazała, iż przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały doszło do obejścia przepisów prawa lub naruszenia i jakich zasad współzycia społecznego. Wskazać należy, iż omawiana uchwała została podjęta w szczególnych warunkach, gdy wspólnik S. T. dysponował prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego

w Olsztynie, na mocy którego nabył całość udziałów w pozwanej Spółce. Wykonanie tego wyroku nie zostało wstrzymane. Powódka została na jego podstawie wykreślona z rejestru jako wspólnik tej Spółki. Poza wskazaniem konsekwencji dla powódki w zakresie rozkładu głosów w pozwanej Spółce skarżąca nie wskazała żadnych argumentów, które prowadziłyby do uznania, że uchwała podjęta w opisanych wyżej warunkach, podjęta została

w warunkach obejścia prawa, określonych reguł i zasad prawa. Kwestia możliwości efektywnego dochodzenia roszczeń przez powódkę, w przypadku prawomocnego, korzystnego dla niej rozstrzygnięcia sprawy toczącej się pomiędzy wspólnikami, nie jest argumentem świadczącym o obejściu prawa przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały. Nie ma także podstaw do uznania, że wskazana przez skarżącą zasada sprawiedliwości rozumiana przez nią właśnie jako możliwość efektywnego dochodzenia na drodze sądowej jej praw, została naruszona przez podjęcie tej uchwały. Wskazać też należy, iż skarżąca wnosząc o ustalenie nieważności przedmiotowej uchwały traktuje ją jako pewną całość, poruszając jedynie kwestię podwyższenia kapitału zakładowego,

w sytuacji gdy uchwała ta dotyczy zmiany także innych postanowień umowy. Co do tych zapisów skarżąca nie przedstawia również żadnych argumentów, które wskazywałyby zarówno na ich sprzeczność z zasadami współzycia społecznego jak i prawa czy też obejścia przepisów prawa. Wskazać też należy, iż materiał dowodowy sprawy jest bardzo skąpy i dotyczy okoliczności pomiędzy stronami w zasadzie niespornych. Strony nie wykazały żadnej inicjatywy dowodowej, nie przedstawiały dowodów, które pozwoliłyby na ocenę stosunków pomiędzy stronami, innych – poza bezspornymi, ustalonymi – okoliczności podjęcia przedmiotowej uchwały, a które stanowiłyby podstawę do oceny ważności uchwały. W tej sytuacji zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 58 § 1 i § 2 kc należało uznać za bezzasadny.

Ubocznie należy też wskazać, iż nie jest rolą sądu wskazywanie na możliwe do wykorzystania przez powódkę środki ochrony prawnej tak w drodze czynności procesowych lub nieprocesowych jak i czynności prawnych lub faktycznych. Podnieść też należy, iż aktualna sytuacja prawna powódki, pozwalająca na uznanie jej za wspólnika pozwanej Spółki, nie pozwala na odmienną ocenę zasadności powództwa. Jak wyżej wskazano, do wspólników nie ma zastosowania przepis art. 189 kpc jako podstawa kwestionowania uchwał organów spółek kapitałowych. Nie jest też,

w ocenie Sądu Apelacyjnego, uprawniony pogląd, że przedmiotowe powództwo może być ocenione jako powództwo o stwierdzenie nieważności uchwały oparte na przepisie art. 252 § 1 ksh, po odzyskaniu przez powódkę statusu wspólnika,

w sytuacji gdy w sposób wyraźny powództwo zostało określone jako powództwo o ustalenie na podstawie art. 189 kpc. Ponadto, nawet przyjmując odmienną ocenę, skarżąca reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika ani w toku procesu przed sądem pierwszej instancji, ani w toku postępowania przed sądem apelacyjnym nie

wykazywała istnienia legitymacji wynikającej z określonej podstawy wskazanej w art. 250 ksh jak również argumentów świadczących o sprzeczności uchwały z ustawą przy uwzględnieniu konkretnych warunków podjęcia tej uchwały. Sama apelacja nie powołuje się na możliwość oceny żądania pozwu z punktu widzenia przepisów kodeksu spółek handlowych, domagając się zmiany wyroku i uwzględnienia powództwo o treści sprecyzowanej w pozwie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów, zaś zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Z tych też względów i na mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 98 § 1 i § kpc w zw. z art. 99 kpc i art. 108 §1 kpc.